

T. S. ELIOT:

Sweenay á meðal næturgala

Apeneck Sweenay yppti knjám,
armana síga lét, og hló
svo zebra-geiruð grana-rót
gíraffa-mynztri á kjamman sló.

Rosabaugar um mánans mynd
mjakast til Plata í vesturátt;
Sweenay gætir hins hyrnda hliðs;
Hrafninn og Dauðinn fljúga lágt.

Óríon fölan hylur hóm,
hljóður er þorrinn sær við strönd;
kvendið í spanska serknum sezt
á Sweenays hné við borðsins rönd,

hrasar og dregur dúk í kös,
dettur, og bolla í gólfið slær,
frá grunni að nýju gjörvöll rís,
geispar, og hysjar sokk á lær.

Við gluggann þögull góndi sá
gulklæddi sláni og teygður sat;
þjónn kom með fikjur, vínber væn
úr vermireit, og eplafat.

Hið þögla hryggdýr hniprar sig
í hnút, rís upp og skundar fram;
Rachel borin Rabinovitch
á berin leggur fólscan hramm.

Hún og sú spanska hafa víst
hrundið einhverju bralli á stjá:
sá öðlingur sem ýsur dró
úrvinda gýtur syfju-skjá

og gengur út; nú er hann rétt
utanvið gluggann, hallast inn
og lætur skína í gulltennt glott
í gegnum lauf sem vefst um kinn.

Vertinum einhver óþekkt stærð
á eintal vék við húsabak;
náttgalar hefja í hæðir söng
við Helgrar Náðar klaustur-bak

og sungu um dreyra drifinn skóg
er dundi Agamemnons vein,
og létu drjúpa úr lofti flekk
á líksins klæði miður hrein.

Helgi Hálfðanarson þýddi.